

[Indenrigs- og boligministeren.]

hvorledes vi uden altfor omfattende indgreb skal sikre de mest påtrængende former for byggeri så rigelig arbejdskraft, at byggeperioden kan nedsættes, uden at det fører til en væsentlig forringelse af anstrengelserne for at bekæmpe bolignøden. Hvis den tilbageholdenhed, som vi nu udviser overfor de områder, hvor bolignøden er af mere beskeden omfang, fører til nogen svækkelse af beskæftigelsen, vil det i alt fald først vise sig på et sent tidspunkt.

Den vigtigste opgave for os i øjeblikket er i alt, hvad der angår beskæftigelsen indenfor byggefagene, en fornuftig planlægning, som over materialebevillingerne muliggør en forskelsbehandling fra sted til sted her i landet alt efter en afvejning af hensynet til bolignød og til beskæftigelse.

I dette planlæggende arbejde regner jeg med fortsat at kunne støtte mig til ministeriets arbejdskraftudvalg, der også i min forgængers tid har været det organ, der ydede vejledning med hensyn til ministeriets administration vedrørende byggeriets beskæftigelsesmæssige forhold.

Jeg vil i denne forbindelse også pege på betydningen af, at man viderefører bestræbelserne for at rationalisere byggeprocessen, gennemførelse af vinterbyggeri, anvendelse af nye byggemetoder o. s. v. Derved skabes der ikke blot forudsætninger for en bedre udnyttelse af arbejdskraften, men på længere sigt tillige mulighed for, at vi kan nedbringe omkostningerne.

Jeg har hermed villet give det høje ting en redegørelse for de synspunkter, som jeg mener i den kommende tid må anlægges på disse såre vigtige opgavers løsning. Det er et spørgsmål om at forene modstridende hensyn. På den ene side hensynet til landets økonomiske stilling og statens finansielle situation og på den anden side ønsket om at vedligeholde boligproduktionen og opretholde beskæftigelsen.

Jeg ved godt, at det for tiden er særlig vanskeligt at forene disse hensyn. De kan utvivlsomt ikke alene løses på tilfredsstillende vis ved ændringer i administrationen af den gældende lovgivning, men må forudsætte ændringer i alle de betydeligste love om boligpolitikken, og jeg sætter mit håb til, at medlemmerne af det politiske udvalg vil have mod og held til hurtigt at tilvejebringe en løsning på længere sigt.

Indenfor indenrigsministeriets område er der en sag, jeg gerne vil have lov til at tale om ved denne lejlighed. Det drejer sig om civilforsvaret. Jeg har naturligvis i den nuværende situation interesseret mig særlig

stærkt for dette sagområde, og jeg vil på grundlag af drøftelser, jeg har haft med civilforsvarsdirektøren, forsøge at give en statusoversigt over vort civilforsvars stilling i dag.

Først nogle ganske få ord om baggrunden.

Efter besættelsens ophør blev de fleste af de civilforsvarsforanstaltninger, vi havde under krigen, afviklet; man opretholdt CBU-kolonnerne, betondækningsgravene, der var bygget i krigen sidste år, og enkelte andre foranstaltninger, men dette hørte snarest til undtagelserne. I det store og hele måtte man begynde på bar bund, og navnlig var der praktisk talt ikke foretaget materielindkøb i de første 4—5 år efter kapitulationen. Indenrigsministeriets luftværnsudvalg afgav to betænkninger; de førte til civilforsvarsloven af 1. april 1949 og loven om bygningsmæssige civilforsvarsforanstaltninger af 27. maj i år, og jeg må også nævne civilforsvarets normeringslov af 23. november 1949, der var en forudsætning for en effektiv opbygning af det nye civilforsvarskorps. Se, disse datoer viser, at det er en meget begrænset tid, der har været til rådighed til den kraftanstrengelse, som det er at genopbygge det danske civilforsvar; det gjaldt jo også om ved retableringen af civilforsvaret at udnytte erfaringerne fra krigen tid og de tilgængelige oplysninger, vi havde om virkningerne af de nye krigsmidler. Bedst ville det selvfølgelig have været, om man havde kunnet give sig tid til sindigt og roligt at gennemarbejde det væld af problemer, som civilforsvaret rejser, men i de urolige tider, vi nu gennemlever, tror jeg, at man vil være enig med mig i, at det bedste kan være det godes fjende. Udfra dette synspunkt har man da også allerede i forsommeren yderligere fremskyndet genopbygningsarbejdet, og i sommer blev der ved loven af 11. august 1950 — udover tidligere bevillinger, navnlig ca. 16 mill. kr. til kørselsmateriel — stillet 50 mill. kr. til rådighed til civilforsvarsformål for resten af indværende finansår. Herved er man nået et stykke vej; men endnu mangler væsentlige dele. Så usikker som verdenssituationen er i dag, vil jeg sætte alt ind på, at arbejdet med genopbygningen af civilforsvaret, der er et så betydningsfuldt og vigtigt led i vort lands samlede forsvar, yderligere bliver fremskyndet. I morgen er der møde i finansudvalget, og jeg håber, det vil modtage mig, for at jeg inden for rammen af de 50 mill. kr. kan søge om yderligere bevillinger til varslings-tjenesten og til indretning af offentlige beskyttelsesrum o. lign. Men jeg